

sere egnsudviklingsarbejdet agtede at *flytte administrationen* af loven fra *København til Jylland*. Administrationen ville herved blive placeret mere hensigtsmæssigt for de dele af landet, hvor egnsudviklingsopgaverne havde det største omfang, og hvor industrialiseringen og erhvervsudbygningen i øvrigt kunne få særlig betydning for samfundsøkonomien. Ifølge en senere *regeringsbeslutning* er *Silkeborg* blevet valgt til hovedsæde for egnsudviklingsrådet og det i henhold til lovens § 2, stk. 2, oprettede direktorat, der skal udføre rådets daglige forretninger og udførelsen af dets beslutninger.

Der er ikke i loven fastsat årlige bevillinger for ydelse af garantier, lån og tilskud. Afgørelsen heraf er i stedet hensluttet til de årlige finanslove.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *handelsministeren* bl. a.:

„Da det er tredje gang, folketinget inden for et kortere åremål får forelagt forslag til en egnsudviklingslov, kan der være grund til, at jeg nærmere motiverer forslaget.

Siden den første egnsudviklingslov blev gennemført i 1958, har der været debat omkring denne lovgivning. Som bekendt kunne der i tinget ikke skabes enighed om vedtagelsen af hverken 1958- eller 1962-loven. Det er imidlertid mit indtryk, at den opfattelse mere og mere har vundet terræn blandt tingets medlemmer uanset politisk tilhørsforhold, at der er *behov for en lovgivning*, som tager sigte på at skabe en *bedre økonomisk balance mellem landets forskellige egne* og at *øge udnyttelsen af produktive ressourcer* i de dele af landet, som hidtil har fået for ringe andel i den økonomiske vækst.

Overvejelserne om revision af loven har stået på i længere tid. Arbejdet hermed påbegyndtes af min forgænger i handelsministerembedet, Lars P. Jensen, som optog drøftelser om lovens revision med de større lokale egnsudviklingsråd. Lovforslaget bygger på erfaringer indvundet ved lovens administration og tager sigte på at imødekomme den *kritik*, der har været rejst mod loven. Nogle har kritiseret, at loven har haft *for bred geografisk anvendelse*. En del af denne kritik beror på egnsudviklingslovens revision i 1962, hvor man indarbejdede den dagældende industristøtte-lovs bestemmelser i egnsudviklingsloven, således at visse bestemmelser i loven kom til at gælde også uden for egnsudviklingsområderne. I administrationen af loven har man dog været tilbageholdende med at støtte projekter uden for egnsudviklingsområderne. Jeg mener også, at man efterhånden har indsnævret de områder af landet, hvor loven har fundet anvendelse, i takt med spredningen af erhvervslivet siden 1958.

Jeg finder det imidlertid naturligt, at man tager kritikken til efterretning og *søger egnsudviklingsområderne klarere defineret*. Under